

ΟΒΙΔΙΟΣ

Αποσπάσματα

Έρωτες

Βιβλίο 1 Ελεγεία 6

Θυρωρέ που με βαριές σ' έδεσαν αλυσίδες
-πόσο απάνθρωπο!-
την πεισματάρα πόρτα σήκω να ανοίξεις.
Δεν σου ζητώ πολλά: μια χαραμάδα μοναχά,
από την πόρτα τη μισάνοιχτη
στο πλάι γυρνώντας να χωρέσω.
Η πολύχρονη θητεία μου στον έρωτα
μού 'κανε το κορμί λυγρό,
κατάλληλο για κάτι τέτοια,
λιγόστεψε το βάρος μου κι έγινα ευέλικτος.
Ο έρωτας σου δείχνει
πώς να ξεγλιστράς ανάμεσα
από τους φρουρούς και τις σκοπιές τους,
κατευθύνει τα βήματά σου πέρα από τις κακοτοπιές.
Κάποτε φοβόμουν της νύχτας το σκοτάδι

και τα ψεύτικα αγάλματα,
και θαύμαζα αυτούς που νυχτοπερπατούσανε.
Γέλασε τότε ο Έρωτας - έτσι που να τον ακούσω-
καθώς και η τρυφερή του μάνα,
και σιγανά μου λένε: «θα γίνεις και συ γενναίος»!
Αμέσως σχεδόν ερωτεύθηκα
δεν με σκιάζουν πια της νύχτας οι ιπτάμενες σκιές
ούτε φοβάμαι τα δολοφονικά τα χέρια.
Φοβάμαι εσένα που δεν κάνεις τίποτα,
εσένα μόνο κολακεύω,
Εσύ κρατάς τον κεραυνό που θα μπορούσε να με κάψει.
Δες - τράβα τον σύρτη λίγο για να δεις-
πόσο μούσκεμα έγινε η πόρτα από τα δάκρυά μου.
Τη μέρα εκείνη που γυμνός και τρεμάμενος
περίμενες τον βούρδουλα
Εγώ δε μίλησα στην κυρά σου και σε γλύτωσα;
Λοιπόν, εκείνη η χάρη που κάποτε σ' ωφέλησε
Δεν έχει σημασία τώρα που βρίσκομαι σ' ανάγκη;
Τι έγκλημα!
Ανταπόδωσε το καλό που σου έκανα!
Ιδού η ευκαιρία που θέλεις
για να δείξεις την ευγνωμοσύνη σου!
Η νύχτα περνάει
βγάλε το μάνταλο από την πόρτα!
Βγάλτο κι εγώ σου εύχομαι να γλιτώσεις
κάποτε απ' τη μακριά αλυσίδα
και της σκλαβιάς το νερό να πάψεις να πίνεις.
Άτεγκτε Θυρωρέ, άδικα σε παρακαλώ,
δεν δίνεις σημασία
Αμπαρωμένη με σκληρά δοκάρια

η πόρτα δεν ανοίγει!
Για να προφυλαχτούν κρατούν
τις πύλες τους κλειστές
οι πόλεις που πολιορκούνται
Γιατί φοβάσαι εσύ ένοπλη επίθεση
εν καιρώ ειρήνης;
Αν κλειδώνεις έτσι εραστές απέξω,
τι θα έκανες στον εχθρό σου;
Η νύχτα περνάει
βγάλε το μάνταλο από την πόρτα!
Δεν έρχομαι εγώ με συνοδεία
οπλισμένων στρατιωτών.
Θα ήμουν ολομόναχος
αν δίπλα μου δεν είχα
τον σκληρό έρωτα.
Ν' απαλλαγώ απ' αυτόν,
ακόμη και αν το ήθελα,
ποτέ δεν θα μπορούσα,
πρώτα θα αποχωριζόμουν
από τα ίδια μου τα μέλη.
Η συντροφιά μου, λοιπόν,
είναι μονάχα ο έρωτας και λιγοστό κρασί,
όσο να βρέξω το λαρύγγι μου
κι ένα στεφάνι που κάθεται στραβά
στα γυαλισμένα μαλλιά μου.
Ποιός θα φοβόταν αυτά τα όπλα
και θα ήθελε να τα αποφύγει;
Η νύχτα περνάει βγάλε το μάνταλο
από την πόρτα!
Σαν να μη δίνεις σημασία, μήπως σε πήρε ο ύπνος

- που να σε πάρει και να σε σηκώσει-
και δεν ακούς τα λόγια ενός ερωτευμένου
κι εγώ μιλάω στον αέρα;
Κι όμως θυμάμαι ότι παλιότερα,
όταν από σένα να κρυφτώ ήθελα,
Ως τα περασμένα μεσάνυχτα έμενες άγρυπνος.
Ίσως μια φιλενάδα σου
να σου κρατάει τώρα παρέα μαζί με μένα-
Αχ, πόσο καλύτερη είναι η τύχη σου
από τη δική μου!
Αφού είν' έτσι,
πέρασε σε μένα τα σκληρά δεσμά σου!
Η νύχτα περνάει βγάλε το μάνταλο από την πόρτα!
Ακούστηκαν οι μεντεσέδες να γυρίζουνε ή κάνω λάθος;
Ήρθε στο κατώφλι κανείς κι έκανε θόρυβο;
Λάθος! Ο αέρας ήταν που με δύναμη
την πόρτα έσπρωξε και - δυστυχία μου-
τις ελπίδες μου κατασκόρπισε!
Στ' όνομα της Ωρείθυιας, Βοριά, που κάποτε απήγαγες
έλα στο πλευρό μου και μ' ένα φύσημα
χτύπα την κουφή αυτή πόρτα.
Όλη η πόλη είναι σιωπηλή και η νύχτα`
στάζοντας διάφανη δροσιά
περνά από στιγμή σε στιγμή`
βγάλε το μάνταλο από την πόρτα.
Ειδάλλως είμαι ο ίδιος έτοιμος τώρα
δα με του δαυλού τις φλόγες και με σίδερο
Επίθεση να κάνω στ' ακατάδεκτο το σπίτι σου.
Η νύχτα, ο έρωτας και το κρασί
δεν με σπρώχνουν να δείξω αυτοσυγκράτηση`
Η πρώτη από ντροπή δεν γνωρίζει,

ο έρωτας και το κρασί δεν ξέρουν από φόβο.
Τα πάντα δοκίμασα, ούτε προσευχές ούτε απειλές
σε συγκινούν εσένα που κι από την πόρτα πιο σκληρός
φαίνεται να είσαι.
Δεν θα έπρεπε εσύ να φυλάς μιας όμορφης γυναίκας,
το κατώφλι- μπουντρούμια σου αξίζανε να φυλάς.
Το παχνιασμένο άρμα του ετοιμάζει ο Αυγερινός
και τα πουλιά ξυπνούν για τη δουλειά του τον κοσμάκη.
Όμως εσύ στεφάνι άτυχο που σ' έβγαλαν από το μέτωπο μου,
ώσπου να ξημερώσει μείν' εδώ σε τούτο το σκληρό κατώφλι!
Μάρτυρας να σαι για τις δύσκολες ώρες που πέρασα
όταν θα βγει η κυρά το πρωί κι εδώ σε βρει ριγμένο
Κύριε Θυρωρέ έχε γεια, όποιος και ό,τι κι αν είσαι!
Με τιμή φεύγω και σε χαιρετώ
εσένα τον αδιάλλακτο και υπεύθυνο
για τον αποκλεισμό ενός εραστή!
Κι εσείς, επίσης,
σκληρό κατώφλι
κι άσπλαχνα θυρόφυλλα
κι αλύγιστα δοκάρια,
γεια και χαρά σας.

Έρωτες

Βιβλίο 1 Ελεγεία 17

Λοιπόν, θα κατηγορούμαι συνέχεια για καινούργια εγκλήματα;

Τι κι αν δικαιώνομαι στο τέλος,

βαρέθηκα τους συνεχείς δικαστικούς αγώνες.

Όταν σε θέατρο καλλιμάρμαρο στις τελευταίες σειρές

γυρνώ και ρίχνω μια ματιά όλο και κάποια αντίζηλο

ανακαλύπτεις στο πλήθος και οργίζεσαι,

όταν πάλι με κοιτάξει σιωπηλά κάποια ωραία γυναίκα

ισχυρίζεσαι πως κρυφά νοήματα μου κάνει,

αν πω καλή κουβέντα για κάποια,

απ' τα μαλλιά τον φουκαριάρη με τραβάς;

αν κατηγορήσω κάποια, πιστεύεις ότι κάτι πονηρό κρύβω.

Όταν η όψη μου έχει κανονικό χρώμα,

ψυχρό με θεωρείς απέναντι σου,

αν πάλι είμαι χλωμός,

τότε με κατηγορείς πως για κάποια άλλη

από έρωτα πεθαίνω.

Θα θελα να ήξερα μονάχα

την αμαρτία που έχω κάνει:

ο ένοχος την τιμωρία πιο εύκολα τη δέχεται.

Εσύ όμως χωρίς αιτία με κατηγορείς,

πιστεύοντας τα πάντα δίχως λόγο,

και αφαιρείς κάθε λογική από την οργή σου.

Ιδού λοιπόν το νέο μου αμάρτημα!

Η Κυπασσίδα, η άριστη κομμώτριά σου,

την κατηγορείς πως μόλυνε μαζί μου

το κρεβάτι της κυρίας της.
Θεός φυλάξοι! Δηλαδή,
αν λαχταρούσα πράγματι να αμαρτήσω,
νομίζεις ότι τόσο χαμηλά θα έπεφτα
ώστε να πάω με γυναίκα τέτοιας υποστάθμης;
Ποιός ελεύθερος άνθρωπος
θα ήθελε ερωτικό δεσμό με δούλα,
να αγκαλιάζει κορμί σημαδεμένο από τον βούρδουλα;
Ύστερα πρόκειται για την κομμώτριά σου,
την οποία εσύ τόσο συμπαθείς
χάρη στην μεγάλη τέχνη των χεριών της.
Θα ήταν δυνατό να φλερτάρω έτσι
με μία υπηρέτρια που σου έχει τόση αφοσίωση;
Τι θα κέρδιζα εκτός από την άρνηση
και την αποκάλυψη των προθέσεών μου
από μέρους της;
Στην Αφροδίτη παίρνω όρκο
και στο τόξο του φτερωτού της γιου
πως για το έγκλημα που με κατηγορείς
αθώος είμαι.

Έρωτες

Βιβλίο 2 Ελεγεία 18

Κυπασσίδα, στην κομμωτική τέχνη άφταστη,
άξια θεές μονάχα να χτενίζεις,
εσύ που στα γλυκά κρυφά μας ραντεβού
απέδειξες πως διαθέτεις πείρα,
για την κυρά σου θησαυρός,
μα πιο μεγάλος θησαυρός για μένα-
ποιός έβγαλε στη φορά τα αγκαλιάσματά μας;
Από πού κατάλαβε η Κορίννα
ότι κοιμήθηκες μαζί μου;
Μήπως κοκκίνισα;
Μήπως μου ξέφυγε καμιά κουβέντα;
Κάποιο ίχνος μήπως άφησα
που τους κρυφούς μας έρωτες πρόδωσε;
Βεβαίως υποστήριξα ότι αυτός
που πάει με υπηρέτριες δεν έχει μυαλό.
Αλλά τι μ' αυτό;
Στον Αχιλλέα η Βρησιίδα άναψε φωτιές
κι ο αρχιστράτηγος από τις Μυκήνες
τη δούλα αγάπησε του Απόλλωνα.
Δεν είμαι πιο σπουδαίος εγώ ούτε
από του Τάνταλου ούτε κι από τον Αχιλλέα.
Γιατί να θεωρώ ντροπή αυτό που βασιλιάδες
βρήκαν πως τους ταίριαζε;
Σαν όμως τα οργισμένα μάτια της

κάρφωσε πάνω σου η Κορίννα,
είδα τα μάγουλά σου κατακόκκινα.
Εγώ, όμως, αν ίσως θυμάσαι,
πόσο πιο ψύχραιμος στάθηκα
και ορkiζόμενος μεγαλοπρεπώς στην Αφροδίτη
την έπεισα.

Εσύ, θεά μου, βάλε τους ζεστούς Νοτιάδες,
να διασκορπίσουν την αθώα
τούτη ψευδορκία στις θάλασσες,
Για τις υπηρεσίες τούτες που σου πρόσφερα,
λοιπόν, γλυκά αντάμειψέ με,
μελαχρινή μου Κυπασσίδα, πλάγιασε μαζί μου.

Γιατί αρνείσαι, αχάριστη,
και προφασίζεσαι πάλι τη φοβισμένη;
Είναι αρκετό που ικανοποίησες
ενός κυρίου το χατήρι.
Αν κάνεις την ανοησία να αρνηθείς,
θα φανερώσω όσα κάναμε στο παρελθόν
και θα προδώσω εγώ ο ίδιος τα αμαρτήματά μου.
Θ' αποκαλύψω Κυπασσίδα στην κυρά σου
πόσες φορές και σε ποιό μέρος
με ποιούς και πόσους τρόπους.

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ

ΑΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ ΔΑΦΝΗ

Τη Δάφνη τρελά αγάπησε κάποτε ο Απόλλων (Φοίβος),
Ο Έρωτας τον έσπρωξε από θυμό σε κείνη
Τότε που ο Φοίβος σκότωσε το Δράκο και χαιρόταν,
Και τον Έρωτα ειρωνεύθηκε, για τα δικά του βέλη:
«Τι Θες, εσύ, μικρό παιδί κι έχεις τέτοια όπλα;
Αυτά μόνο ταιριάζουνε στους ώμους τους δικούς μου.
Εγώ μπορώ τον κάθε εχθρό με αυτά να εξοντώνω.
Πριν από λίγο ξάπλωσα τον Πύθωνα στο χώμα,
και τον τεράστιο όγκο του τον γέμισα σαΐτες.
Να μην ανακατεύεσαι με τα δικά μου όπλα
και μη ζητάς να σ' επαινούν για τις δικές μου χάρες.
Μείνε με τα κεράκια σου, αγάπες να φουντώνεις.»
Αμέσως ανταπάντησε ο γιος της Αφροδίτης.
«Εσύ, που όλους τους στόχους σου με βέλη σημαδεύεις
και κάθε πλάσμα ζωντανό στο έδαφος ξαπλώνεις,
πάντα θα υπολείπεσαι της δόξας της δικής μου,
κι ετοιμάσου να δεχτείς τα ερωτικά μου βέλη.»
Με τα φτερά του πέταξε σκίζοντας τον αέρα
κι απ' την κορφή του Παρνασσού στρώθηκε στο σημάδι.
Απ' τη χορδή του τόξου του φύγανε δυο σαΐτες,
η μια που σβήνει τον έρωτα κι η άλλη που τον ανάβει.
Η δεύτερη, η ολόχρυση, με αιχμηρή τη μύτη
Καρφώνεται στον Απόλλωνα και του ανάβει πόθο.
Η πρώτη, που ήταν χάλκινη με μύτη στομωμένη

στη Δάφνη πάνω έπεσε, στου Πηνειού την κόρη.
Ο Απόλλων ερωτεύτηκε την όμορφη τη Νύμφη,
μα αυτή δεν καταδέχεται να μάθει ούτε το όνομά του,
και μοναχή της κυνηγά αγρίμια μες στο δάσος
με μια μπαντάνα στα μαλλιά, στην Άρτεμις να μοιάζει.
Πολλοί την ερωτεύονταν, μα εκείνη δε νοιαζόταν
Ούτε ειδύλλια ήθελε ούτε παντρείς και γάμους
Και όλους τους απέφευγε.

Τα δάση ευχαριστιόταν μονάχη να διαβαίνει.
Κάποια φορά την πίεσε ο γέρος της πατέρας
«Έηρθε η ώρα, κόρη μου, να δω κι εγώ εγγόνια.»
Κι εκείνη που δεν ήθελε τις τελετές του γάμου,
με κόκκινο το πρόσωπο απ' της ντροπής το χρώμα,
απ' το λαιμό αγκάλιασε τον Πηνειό και είπε:
«Πατέρα, σε παρακαλώ, άσε με αγνή να ζήσω,
σαν τη Θεά την Άρτεμις, για πάντα στη ζωή μου.»
Συμφώνησε τελικά ο γερο-πατέρας της,
Να γίνει το θέλημα της
όμως η ομορφιά της δεν της αφήνει περιθώρια
να γεύεται την πεθιμιά της.

Ο Απόλλωνας την αγαπά, θέλει να την κερδίσει,
γυρεύει ανταπόκριση, μα όλα τον προδίδουν.

Ακόμη και η μαντική η τέχνη του
ανώφελη του βγαίνει.

Όπως αρπάζουνε φωτιά τα καλαμένια στάχια,
από δαδί που άτυχα πλησίασε το φράχτη
ή το 'ριξε απρόσεχτος διαβάτης σαν έφεξε η μέρα,
κι άρπαξε φωτιά και φούντωσε η φλόγα
έτσι φλογίζεται ο Θεός, καίγεται η καρδιά του
γιατί εκεί μέσα κατοικεί ο μάταιος ερωτάς του.
Βλέπει τα αστόλιστα μαλλιά να χύνονται στους ώμους

(αλήθεια πώς να έμοιαζαν σαν θα 'ταν στολισμένα:)
Τα μάτια της παρατηρεί, που λαμπιρίζουν σαν άστρα.
Τα δάχτυλα, τα χέρια της με τα γυμνά της μπράτσα
και το μικρό το στόμα της, -τι μάταιο να βλέπει!
Με το μυαλό φαντάζεται και τα κρυφά της μέρη.
Η Δάφνη φεύγει γρήγορα όταν τον συναντάει,
δεν κάθεται ούτε λεπτό τα λόγια του ν' ακούσει.
«Σε ικετεύω, Νύμφη μου, στάσου, δεν είμαι εχθρός σου.
Μην τρέχεις όπως φεύγουνε τα αρνιά μπροστά στο λύκο,
τα ελάφια μπρος στο λέοντα κι όπως τα περιστέρια
με τα τρεμάμενα φτερά μπρος στου αετού τη θέα.
Εκείνα έχουν πίσω τους καθένα τον εχθρό του,
όμως εσύ ξοπίσω σου τον ερωτά μου έχεις.
Φυλάξου να μην γκρεμιστείς και πέσεις στα αγκάθια
και χαραχτούν οι γάμπες σου μ' αταίριαστα σημάδια
και προκαλέσω άθελα τέτοιο δικό σου πόνο.
Μην είσαι τόσο βιαστική! Σταμάτα να φοβάσαι,
θα περπατάω πίσω σου αν πάψεις τη φυγή σου.
Να μάθεις δε με ρώτησες ποιο είναι το όνομά μου.
Δεν είμαι εγώ απ' τα βουνά, μα ούτε και τσοπάνος
να βόσκω τα κοπάδια μου σε τούτα εδώ τα μέρη.
Αν ήξερες ποιος ήμουνα δε θα 'τρεχες καθόλου.
Δική μου η χώρα των Δελφών, η Τένεδος κι η Κλάρος,
κι εμένα όλοι προσκυνούν στην πόλη των Πατάρων.
Ο Δίας είν' πατέρας μου, κι εγώ αποκαλύπτω
μελλούμενα και τωρινά κι αυτά που έχουν γίνει.
Με τις χορδές της λύρας μου δένονται τα τραγούδια.
Τα βέλη μου αλάθευτα, βρίσκουν παντού το στόχο,
όπως αυτό που άνοιξε πληγή μες στην καρδιά μου.
Την ιατρική ανακάλυψα κι ο κόσμος με ικετεύει,
στα χέρια μου τα βότανα βρίσκουν τη δύναμή τους,

μα βότανο δε βρίσκεται τον έρωτα να γιάνει
κι όλες οι τέχνες άχρηστες είναι για μένα τώρα.»
Θα 'λεγε περισσότερα, μα η Πηνειίδα Νύμφη
τα λόγια του δεν κάθισε ούτε στιγμή ν' ακούσει,
και προσπαθούσε να σωθεί με βήμα φοβισμένο.
Ο αέρας, καθώς έτρεχε, γύμνωνε το κορμί της,
το ρούχο της ανέμιζε και τα λυτά μαλλιά της
η αύρα με απαλές πνοές τα 'στελνε προς τα πίσω.
Και η φυγή την έκανε πιο όμορφη να μοιάζει.
Ο Απόλλωνας, μη θέλοντας τα κάλλη της να χάσει,
με βήμα που όλο φούντωνε όπως κι ο ερωτάς του,
τα χνάρια της ακολουθεί, πατάει όπου πατούσε.
Κι έμοιαζαν σκύλος με λαγό που τρέχουν στο λιβάδι.
Ο σκύλος τρέχει ορμητικά το θήραμα μη χάσει
και ο λαγός με τη φυγή γυρεύει σωτηρία.
Ο σκύλος κάθε π' ακουμπά το θύμα του στα πόδια
νομίζει πως τα δόντια του μπορούν να το αρπάξουν.
Μα κι ο λαγός πως θα πιαστεί δε θέλει να πιστέψει
και με ύστατη προσπάθεια τη σύλληψη αποφεύγει.
Όμοια η Νύμφη κι ο Θεός, τρέχουν σαν τα αγρίμια,
εκείνος απ' τον έρωτα κι εκείνη από φόβο.
Του δίνει ο έρωτας φτερά, αναπνοή δεν παίρνει,
την πλάτη της πλησίασε, μπορεί να την αγγίξει
και των μαλλιών της τ' άρωμα ρουφά με κάθε ανάσα.
Η Νύμφη πια ανήμπορη ωχρή και κουρασμένη
απ' την προσπάθεια της φυγής, νιώθει πως δεν αντέχει.
Στο ρέμα που συνάντησε κάνει την προσευχή της.
«Πατέρα, αν έχουν δύναμη ακόμη τα ποτάμια
βοήθα με και άλλαξε την θωριά μου
γιατί αιτία είναι αυτή της περιπέτειάς μου.»
Σαν τέλειωσε η προσευχή, μούδιασε το κορμί της,

φλοιός λεπτός της κάλυψε τα δροσερά της στήθη.
Τα χέρια έγιναν κλαδιά και τα μαλλιά της φύλλα,
τα πόδια της τα γρήγορα στη γη βαθιά ριζώσαν.
Το πρόσωπό της σκέπασε η φυλλωσιά του θάμνου
κι από όλη της την ομορφιά απόμεινε η λάμψη.
Μα ο Θεός δεν έπαψε και τώρα να τη θέλει.
Το δέντρο σαν πλησίασε τ' αγγίζει με το χέρι
και κάτω απ' το λεπτό φλοιό ακούει την καρδιά της.
Σφιχταγκαλιάζει τα κλαδιά, φιλάει τον κορμό της
-σαν να 'χε σάρκα και οστά-
«Αφού γυναίκα δεν μπορείς να γίνεις πια δική μου,
το δέντρο τώρα που 'γίνες αιώνια θα μ' ανήκει.
Στεφάνι θα σε βάζω εγώ επάνω στα μαλλιά μου,
στολίδι και στη λύρα μου και γύρω απ' τη φαρέτρα
και τους Ρωμαίους στρατηγούς, εσύ θα συνοδεύεις,
όταν με ατέλειωτες πομπές το θρίαμβο θα ψάλλουν
και θ' αντηχούν στο Λάτιο χαρμόсуна τραγούδια.
Σαν τα μαλλιά μου που ποτέ δε γνώρισαν ψαλίδι
και το κεφάλι μου ανθηρό για πάντα το κρατάνε,
έτσι κι εσύ τα φύλλα σου ποτέ σου δε θα χάνεις.»
Κούνησε η Δάφνη την κορφή όπως ένα κεφάλι
που γνέφει καταφατικά, δείγμα πως συναινούσε.

ΕΡΩΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΠΑΝΤΑ ΙΠΠΟΤΗΣ ΜΑΖΙ ΤΗΣ

Διπλωματία, τακτ κι υπομονή, είναι ο
συνδυασμός που τη γυναίκα θα κερδίσει
Η Βίαιη όμως συμπεριφορά
φέρνει καβγάδες και υποθάλπει μίση
Αποφεύγετε λοιπόν βρισιές, καβγάδες κι αντεγκλήσεις
τον έρωτα τον τρέφουν τα γλυκόλογα,
το φλερτ κι οι άλλες διαχύσεις
Οι εραστές δεν έχουν διαφορές
αυτά είναι θέματα των παντρεμένων
εκείνοι αν θέλουν ας αντιδικούν
και ας μαλώνουν νύχτα μέρα
Στη σύζυγο ταιριάζει ο καβγάς,
σαν προίκα τονε φέρνει.
Η ερωμένη είναι πάντα αλλιώς
μονάχα γλυκόλογα της πρέπουν,
Το σεξ μαζί της είναι προαιρετικό,
δεν είστε ως προς τούτο υποχρεωμένοι
Κι αποτελεί τη μόνη δέσμευση για σας,
το αμοιβαίο πάθος που σας δένει.